

Z Á V Ě R E M

Milé čtenářky a čtenáři, vážení spoluobčané,
čtení o dávné i nedávné minulosti našich vesnic a prohlížení fotografií nebo vybraných archivních dokumentů nám připomíná, že v Sulkovci i v Polomi žili schopní lidé. Knížka, kterou jsme díky spolupráci mnoha lidí a spolupráci obce s brněnskými odborníky připravili, vypovídá o tom, že v našich obcích byla svěbytná místní kultura, různé slavnosti a zábavy, vykládaly se pověsti a zpívalo se. Něco z toho se z našeho života vytratilo, něco se zachovalo dodneška, jenom je to jiné. Večerní besedy nahradila televize, u které se málo vykládá, protože to vlastně ani nejde. Lidé si ale mají pořád co říct a pořád mají potřebu se setkávat a společně si povyprávět. Byl bych rád, kdyby si také připomínali svoje předky a dějiny obce, ze které pocházejí, ve které se narodili. Kolikrát v minulosti Sulkovec a Polom trpěly válečnými událostmi, a přece se vždycky vzpamatovaly! Přál bych si, aby na vesnice a na kraj, který asi nikdy bohatý nebude, byli lidé – a hlavně mladí lidé – patřičně hrdí.

Při této příležitosti bych Vám chtěl říct, že jsem si vědom toho, co místní lidé a chalupáři nebo občasní návštěvníci Sulkovce a Polomi pro obec a krajinu udělali. Za to všechno si jich bez rozdílu vážím a jejich počinů si cením.

A úplně na závěr mi dovolu, vážení spoluobčané a čtenáři, k Vám všem přednést prosbu i přání: vykročme tedy společně a i nadále svorní ve stálém a dobrém zdraví s optimismem a elánem do posledního roku našeho tisíciletí a potom do nového milénia. Držme se však dobrých, více jak tisíc let starých šlápějích našich věrozvěstů slovanských a prosme našeho Pána nejvyššího slovy :

Nedej zahynouti nám, ni budoucím ...

František Mareček, starosta

Sulkovec, listopad 1999

Potůček pádí a hrčí, křepelka dukáty sčítá,

šumí a praskají klasy, jiskrami poset je luh.

Stařenka v plachetce bílé k „božímu slovu“ mne vítá,
„jako když anděla potkám“, ještě mi dolétá v sluch ...

Vítej, Horácko milé! Kaliny, šípky a lísky,
javory, jeřáby rudé, o vás verše jsem psal!

Myslivny ztracené v lesích, v lipách schované vísky,
mechem zarostlé tváře rulových skal!

Tak od srdce na světě nikde mi skřivánek nezazpívá,
Tak nikde nepohladí mou douškou mateří mez ...

Můj ty chudobný kraji, kde hospodář dívá se, dívá,
co vykouzlit z klůcků té půdy, zda políčko, palouk či les ...

Vítej, domove, vítej! Zde lehko, veselo je mně,
tak blízké, tak známé je všecko, jako bych včera tu byl.

A přece po dlouhé odluce přijíždím z daleké země,
přes hory, doly a řeky, sta a sta mil ...

Úryvek z básně Petra Křičky Doma

(Petr Křička, Šípkový keř. Praha 1980, s. 73.)